

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Ve víru štěstí (vítězný text z literární soutěže)

Berenika Malečková, 9. B

Modř, jakou světlo světa nikdy nespatrilo,
do víru příjemných myšlenek mne uvedlo,
jako teplá šála omotaná okolo mého krku,
bezpečí přece přišlo.

Odhodil oponu před mou tváří,
úsměv, který vyvolal tisíce hvězd,
ve svitu světla stále září,
jako světlo naděje.

Méně je někdy více,
takto nám to přece říkali,
od větru načervenalé líce,
vánek na čelo vtiskl mi letmý polibek.

Motýlí křídla,
barvy neobyčejnosti,
prolínají se jeden přes druhého,
je to něco mimořádného.
Všechny odstíny hnědé,

dva teplé kaštiny,
chci ti dát to, co druzí nemají.

Mou důvěru.

Pocit nevyslovitelného komfortu,
avšak stále to není v pořádku,
něco se blíží,
uteč, prosím, dokud je čas.

Na již zamrzlé otisky bot
dopadá chladný stín,
kousek opodál leží
trny a zbytky růží.

V poslední hodině
najdeš mne zde,
blízko naší domovně,
v prachu a kamení.

Můj vztah k přírodě

Tereza Lankočí, 8. B

Zbožňuju přírodu. Už jako malá jsem v ní s rodinou trávila spousty času a možná i proto jsem si k ní vytvořila takový vztah. Každé prázdniny vyrážíme na výlety po Česku a musím potvrdit, že naše příroda je nádherná, budu tady ale psát o přírodě našeho kraje, protože je mi nejbližší (a taky si tedy myslím, že je nejkrásnější).

Na přírodě nejvíce zbožňuju její klid, její kouzlo a to, jak se v ní cítím svá. Je hrozně těžké vyjádřit ve slovech to, jak se v přírodě cítím. Někdy když se jen tak procházím po lese, poli nebo louce (většinou jenom sama se sebou), cítím jakýsi typ volnosti a štěstí, většinou to беру jako takovou terapii, útěk před realitou a myšlenkami, které mě tíží. Vnímám ten moment, ukládám si ho do paměti a užívám si cvrlikání ptáčků, pofukující vánek hrající si se stébly trávy, slunce putující k západu, mraky plující kamsi do neznámá, včely hledající další květy k opylení, vzduch vonící čímsi tak dobře známým a mohla bych tu pokračovat dál a dál. Řekla bych, že naše příroda je překrásná všude a vždy (ať už je jaro, léto, podzim či zima) pokaždé to má totiž něco do sebe. Na jaře to je pomalu se probouzející příroda, vůně elegantně kvetoucích stromů a květin nebo jarní deště se svým typickým aromatem. V létě to jsou teplé podvečery, kdy už svit slunce není tak jasný jako za dne, lesní vůně jehličí, poslední paprsky zapadajícího slunce, které barví oblohu do odstínů oranžové až rudé nebo nebezpečné letní bouřky doprovázené prudkými nárazy větru. Podzim je krásný svými stromy, jejichž listy se zbarvují do nejrůznějších barev nebo také dešťovými dny strávenými s knihou v ruce. A v zimě jsou to sněhem obalené stromy, ticho panující nad zasněženou krajinou nebo západy slunce v odstínech růžové barvy.

V tomhle všem, a ještě ve spoustě dalších věcí, je ukryté kouzlo přírody.

Já doufám, že tohle kouzlo budou moci poznat i další generace a také, že si tu naši přírodu úplně nezničíme (jsme k tomu totiž hodně blízko), protože by to byla obrovská škoda.

Jevy přírody

Anna Axmannová, 9. B

Ten příjemný pocit,
když vánek fouká ti na líce,
skály jsou pokryty mechem.

Zpěv ptáků rozlehlá se
přes koruny stromů,
motýli kolem létají spěchem.

Pod jedličkou u potůčku,
pod travnatou závějí,
muchomůrka se červená.

Včela bzučí skrze větve,
veverka zde skotačí,
u borůvek kvete růže tajemná.

Nad růží vodopád se houpe,
rybky v něm si poskakují,
matka liška si staví své doupě.

Příroda je velmi krásná,
starejme se proto o ni,
nechovějme se k ní tak moc hloupě.

Třešňový balzám na rty (úryvek)

Kristýna Pindurová, 7. C

Bylo jaro ve Falling Apart. Všichni mladí teenageři na jaře chodili po parcích, potulovali se po pláži nebo také fotografovali. Jenže jeden hoch vyfotil něco, co by se nemělo stávat. Vyfotil vraždu. Vraždu mladé dívky Hayley Scottové. A proto mě předvolali, abych tuhle vraždu vyřešil. Jmenuji se JJ Stone a jsem detektiv...

Dojeli jsme do Falling Apart a už od začátku mi to tady nesedlo. Počmárané zdi, rozbitá okna a výlohy. Vypadalo to tady jako po apokalypse. Můj parták John vystoupil z auta a šel ke dveřím domu, kde bydlela oběť Hayley. Já jsem ho následoval a zaklepal na dveře. Dveře nám otevřela matka oběti. Vypadala unaveně a zničeně. Vlasy rozčuchané, vrásky na čele, oči krví nasáklé a slzy na tváři.

„Dobrý den, paní Scottová, můžeme jít dál?“

Paní Scottová přikývla a odstoupila od dveří, abychom mohli jít dovnitř. John šel s paní Scottovou do obývacího pokoje a já si zatím prohlížel jejich rodinné fotky, které byly na zdi. Vypadali šťastně. Hayley byla přesně ten typ populární holky. Blondřaté vlasy, zelené oči a usmívala se od ucha k uchu.

Šel jsem tedy dál. Zastavil jsem před dveřmi, které měly na sobě nadpis "HAYLEY". Otevřel jsem dveře. První, co mě zaujalo, byla krabice, která byla pod postelí. Dřepnul jsem si na zem a vzal krabici. Otevřel jsem ji a ležely tam přívěsky, album, výkres, pohlednice a jedna divná fotka. Vzal jsem tu fotku a skrz na skrz jsem se na ni podíval. Byla tam Hayley, která stála před svojí matkou.

Zjevně se hádaly a ta fotka byla zřejmě focená z keře. Byl jim vidět jen jejich profil obličeje a jak na sebe křičí. Podle spisů, co jsem četl, tak Hayley a její matka měly skvělý vztah. Tak proč se hádali?

Abych tuhle otázku dokázal zodpovědět, tak jsem šel do obývacího pokoje. Na sedačce seděl pan Scott a paní Scottová. Pan Scott paní Scottovou objímal okolo ramen a hladil ji po paži. Paní Scottová měla položenou hlavu na rameni pana Scotta. John seděl v křesle se zápisníkem a kladl otázky. Já si stoupl vedle křesla a ukázal jsem fotku, kterou jsem našel v pokoji Hayley.

„Proč jste se hádali se svojí dcerou, paní Scottová?“

Paní Scottová se podívala do dálky a měla slzy v očích.

„Odporovala mi. Chtěla jet na párty na motorce. Neuposlechla mě, a i tak tam na ní jela. Další den nám do schránky přišla fotka, kterou teď držíte v ruce,“ ukázala paní Scottová na fotku a já a John jsme se na sebe podívali.

„Tak proč jste to tedy nenahlásili na policii?“

Nastalo hrobové ticho. Hodiny tikaly a John bubnoval prstem do zápisníku.

Poté pan Scott řekl: „Protože tohle se nám stávalo často. Už jsme to nijak neřešili.“

„Chodily nám fotky Hayley od té doby, kdy se stala oblíbenou.“

Paní Scottová si dala hlavu do dlaní a pan Scott ji hladil po zádech.

„Měla nějaké nepřátele nebo lidi, kteří jí záviděli?“ Na chvíli bylo ticho, protože si museli vzpomenout. „To netušíme. Všichni ji měli rádi, alespoň to tak vypadalo.“

Dobře, tak tohle bude hodně těžké, víc, než jsem si myslel.

„Dobře, děkujeme. Kdybychom se něco dozvěděli, tak vám ihned zavoláme.“ John vstal z křesla a podal si ruce s panem Scottem a paní Scottovou.

Jak jsme vyšli z domu, tak jsem se šel podívat na schránku, jestli tam nevidím otisky nebo důkazy. Otevřel jsem svůj kufřík a vyndal z něho rukavice a izolepu. Kousek izolepy jsem nalepil na schránku a za pár sekund jsem ji strhnul. Na izolepě byl otisk prstu. Izolepu jsem uzavřel v sáčku a dal ho do kufříku.

„Až budeme na stanici, tak půjdeme za Jimem, aby nám ten otisk prstu vyhodnotil čí je.“

Nasedli jsme do auta a jeli za Jimem. Jim je náš analytik a zkoumá mrtvolu, kdy nebo kde zemřeli a jaká byla příčina jejich smrti.

John se mě zeptal: „Taky ti tady něco nesedí?“ „Jistěže ano. Musíme zjistit, čí je ten otisk prstu a kdo fotil tu fotku.“

Otevřel jsem dveře a vešel do místnosti. Předě mnou stál náš slavný analytik Jim.

„Tak co je to dnes JJ?“ Podal jsem mu sáček, ve kterém byl otisk prstu. „Je to otisk prstu z vraždy Hayley Scottové. Potřebuju, abys analyzoval, od koho je ten otisk prstu a potom mi řekl jeho nebo její rejstřík.“ „Jdu na to,“ zapnul svůj přístroj a začal prozkoumávat otisk prstu. Za pár hodin to bylo vyhodnocené.

„Otisk prstu patří Oliverovi Petersonovi. Byl několikrát spatřen, jak fotí cizí lidi bez jejich vědomí a bez jejich dovolení. Dostal za to jen tři měsíce v base.“

Jim mi podal do ruky fotku Olivera Petersona a já si ho prohlédl.

„Jime, pošli mi na mobil všechny informace o Oliverovi Petersonovi.“

Vyšel jsem ze dveří a šel za svým partákem Johnem. Otevřel jsem dveře od auta a posadil se na přední sedačku, vedle Johna. „Tak kam?“ Zadal jsem mu polohu, kde bydlel Oliver Peterson...